

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 19. oktober 2007 i sag nr. BS 01-6B-2625/2005:

Annika Gustafsson
reg. nr. 631230-2000
Hamra Gård
490 41 Rimforsa
Sverige

og

Peter Gustafsson
reg. nr. 631230-2000
Hamra Gård
490 41 Rimforsa
Sverige

mod

LRF N.V.
reg. nr. 438.917.773
Pa. Hoogestrat 113
8830 Hooglede
Belgien

og

Luc Ruant
Pierre Sorellaaan 1 A B 4
8670 Koksijde
Belgien

Sagens baggrund og parternes påstande.

Denne sag, der er anlagt den 18. april 2005, vedrører spørgsmål om, hvem der er rette sagsøgte, værneting og lovvalg samt ophævelse af en købsaftale i anledning af mangler ved ponyen Extie du Hardrais og et deraf følgende erstatningskrav.

Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at de sagsøgte solidarisk, subsidiært hver for sig, skal betale

1. 103.000 Euro med tillæg af belgisk procesrente af 25.000 Euro fra den 15. juli 2004, af 77.000 Euro fra den 20. juli 2004 og af 1.000 Euro fra den 1. december 2004 til betaling sker,

2. 123.595 svenske kroner med tillæg af belgisk procesrente af 30.798 svenske kroner fra den 1. september 2004, af 9.888 svenske kroner fra den

1. november 2004, af 10.916 svenske kroner fra den 1. december 2004, af 3.925 svenske kroner fra den 1. januar 2005, af 2.000 svenske kroner fra den 1. februar 2005, af 1.877 svenske kroner fra den 1. januar 2006, af 1.106 svenske kroner fra den 1. marts 2006, af 4.313 svenske kroner fra den 1. juli 2006, af 45.440 svenske kroner fra den 1. oktober 2006, af 5.625 svenske kroner fra den 1. december 2006 og af 7.707 svenske kroner fra den 1. januar 2007 til betaling sker, samt

3. 18.130 danske kroner med tillæg af belgisk procesrente af 6.720 danske kroner fra den 18. februar 2005 og af 11.410 danske kroner fra den 15. december 2005 til betaling sker.

Påstanden består af følgende beløb: købsprisen på 102.000 Euro for ponyen samt udgift på 1.000 Euro til en belgisk advokat, følgeudgifter blandt andet til indkøb af medicin til ponyen og udgift til den danske advokat inden sagsanlægget.

Sagsøgte 1 har nedlagt påstand om frifindelse.

Sagsøgte 2 har nedlagt påstand om principalt afvisning, subsidiært frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen.

Der er under sagen foretaget syn og skøn, jf. skønserklæring af 7. november 2006 og tillægsskønserklæring af 23. april 2007.

Parterne har under sagen erklæret sig enige i, at den danske oversættelse af De Forenede Nationers konvention om aftaler om internationale køb (konvention af 11. april 1980), i det følgende kaldet CISG, anvendes.

Forklaringer.

Der er under sagen afgivet forklaring af Peter Gustafsson, Luc Ruant, Hotho Vestergaard, Åsa Frykman, Jonas Tornell, Johan Verlinden og Jørgen Falk-Rønne.

Peter Gustafsson har forklaret, at han er uddannet inden for IT og økonomi. Hans hustru er rideinstruktør. De bor på Hamra Gård, hvorfra de driver deres virksomhed med traditionelt jordbrug, skovbrug, rideskole samt køb, salg, udleje og opstaldning af heste m.v. Virksomheden har eksisteret siden 1994. Handel med heste er omfattet af bilag 19, s. 2 "realisationsvinst". Til s. 3 i samme bilag har han forklaret, at ponyen Extie du Hardrais indgår i posten maskiner, inventarier, hästar m.v. Hestene afskrives på 5 år, så Extie du

Hardrais indgår i afskrivningsbeløbet med 20%, jf. regnskabet note 3 på side 4. Til bilag 26, s. 2 nederst, har han forklaret, at det er navne på heste, som indgår i regnskabet enten som solgte eller som eksisterende værdi i virksomheden.

Formålet med køb af ponyen Extie du Hardrais var blandt andet, at hans datter Caroline, som dengang var 13 år, skulle ride på ponyen og begynde sin internationale karriere inden for ridesporten. Man rider pony, til man er 16 år. Hesten skulle indgå i den almindelige virksomhed og sælges videre, når Caroline blev 16 år og ikke længere kunne ride på den. De regnede med at kunne sælge Extie du Hardrais med fortjeneste og var i hvert fald sikre på, at ponyen ikke ville blive mindre værd i løbet af de følgende 3 år.

De kom i kontakt med Luc Ruant via Hotho Vestergaard, som er en dansk træner, og som skulle hjælpe med at skaffe en pony, således at Caroline kunne deltage i internationale konkurrencer. Han formidlede kontakten til Luc Ruant, som de mødte på en træningsplads i Tyskland i januar/februar/marts 2004. De så her Extie du Hardrais, som Caroline prøvered. Det var en fin pony med gode resultater inden for de højeste klasser i springridning. Der var ikke forhandlinger om køb på dette tidspunkt. Efter et stykke tid rejste de til Belgien til Luc Ruant på Picobello, hvor Caroline igen prøvede ponyen. Det var i april 2004. De syntes fortsat, at ponyen var god. De begyndte nu at forhandle om prisen på ponyen. En pris på 120.000 Euro forhandlede de ned til 107.000 Euro. Prisen blev blandt andet fastsat ud fra, hvad ponyen kunne bruges til. Der blev ikke indgået nogen aftale endnu. De rejste igen hjem, men var fortsat interesseret i ponyen. Det var meningen, at Caroline skulle starte på ponyen ved konkurrencer i Sverige og siden internationale konkurrencer. De krævede, at ponyen blev undersøgt. Dyrlæge Roosens' undersøgelse var ikke bestilt af dem. De røntgenbilleder, som dyrlæge Roosens optog den 3. maj 2004, blev sendt til dyrlæge Barbro Olsson, jf. bilag M, som var deres dyrlæge. Barbro Olsson sagde, at hun så noget på billederne, hvilket gjorde, at hun frarådede køb. Bilag C har han ikke set førend sagen. Han er ikke klar over, om bilag C blev sendt med til Barbro Olsson. De talte med Hotho Vestergaard og sagde, at de ikke længere var interesserede i at købe Extie du Hardrais.

Hotho Vestergaard havde de samme billeder, som Barbro Olsson havde. Hotho Vestergaard sendte billederne til en dansk dyrlæge, som han kendte. Hotho Vestergaard meddelte, at denne dyrlæge ikke kunne se noget på billederne. De bad så om at besigtige hesten med deres egen svenske dyrlæge. Det var Åsa Frykman, der sammen med Annika rejste ned og besigtigede ponyen, jf. bilag 1. Til s. 2 midt har han forklaret, at der blev taget et røntgenbillede af ponyens venstre knæ, jf. også bilag D. Det var det eneste billede, der blev taget. Der blev således ikke taget billeder af hestens koder. Annika og Åsa Frykman var tilfredse med ponyen.

Han mener, at Roosens billeder er de billeder, som Åsa Frykman omtaler

som "exportrtg", jf. bilag 1.

De fortsatte herefter forhandlingerne om køb af ponyen. Luc Ruant ønskede, at ponyen deltog i Europamesterskaberne. Dette havde også betydning for deres beslutning om at købe den. Hvis den klarede sig godt ved mesterskaberne, var det vældig positivt.

Luc Ruant ringede imidlertid og sagde, at han havde gode nyheder, idet de kunne få ponyen leveret tidligere. Luc Ruant fortalte, at han havde en anden pony, som han havde valgt skulle ride til mesterskaberne i stedet for Extie du Hardrais. Det var jo ikke, hvad de havde regnet med, men Caroline var glad, så de accepterede, at ponyen ikke deltog i mesterskabet. De fuldførte således handlen, jf. bilag 2. Købekontrakten er en svensk standardkontrakt, som er lavet af en svensk advokat, og som sagsøger lod oversætte til engelsk. Han sendte herefter et udkast til Luc Ruant. Han er ikke klar over, hvem der under sælgers navn skrev "LRF N.V." Bestemmelsen i pkt. 4 om leveringssted blev de enige om af praktiske årsager.

Han hæftede sig ikke ved, at sælger var anført som LRF N.V. Han handlede med Luc Ruant. Hvordan Luc Ruant ejede sine heste, var ikke hans problem. Han foretog ikke undersøgelser af, hvad LRF N.V. var, men accepterede denne angivelse som sælger af ponyen. Picobello Horses er for sagsøger et varemærke for en stald med avlshingste m.v. Han havde ingen anelse om, at LRF N.V. ikke skulle eksistere.

Han var til stede, da ponyen kom til Danmark. Den var medtaget af transporten, der var forsinket 6-7 timer på grund af bilkøer i Tyskland. De kørte til Sverige, efter at ponyen havde hvilet sig. De kørte herefter til forskellige konkurrencer i Sverige, mens ponyen hvilede ud i 5-6 dage. Ponyen kom på fold, hvor den gik alene og under overvågning i 3-4 timer ad gangen. Caroline begyndte herefter forsigtigt at ride ponyen. Efter 6-7 dage tog de til det svenske mesterskab, mens ponyen blev hjemme. Der har ikke været sprunget på ponyen. Da de kom tilbage en uge inde i august, var ponyen halt. Annika ringede til dyrlægen, der kom den 12. august 2004.

Det er udelukket, at ponyen hos dem inden da var udsat for noget traume. Der er ingen sten eller lignende i folden, og ponyen var som forklaret overvåget, når den var ude.

Åsa Frykman havde mistanke om, at ponyen havde en infektion, der kunne være forårsaget af et insektbid eller lignende, og at dette var årsagen til, at den var halt.

I september 2004 blev der på ny taget røntgenbilleder. Ponyen havde ikke længere nogen infektion, men var fortsat halt. Jonas Tornell kom ind i sagen. Ponyen havde på dette tidspunkt ikke nogen infektion, og de fik nu besked om, hvad der var årsagen til, at ponyen var halt.

Han orienterede løbende ved sms'er og telefonopringninger Luc Ruant om situationen. Hans mobil havde et backup system, som gik i gang hver aften, når han satte den til opladning. Der blev taget backup både af indgående og udgående sms'er. Det er ham selv, som har lavet udskriften vedrørende indholdet af sms'erne, jf. bilag 14.

De tegnede en forsikring i Agria. De valgte dette selskab frem for Lloyds. De havde alle deres heste forsikret i Agria og mente, at dette selskab var bedre end Lloyds. Bilag I så han, inden kontrakten blev lavet. De betalte 30.000 kr. årligt i præmie hos Agria og mente, at de havde samme dækning, som de ville have haft i Lloyds. Til bilag 2, pkt. 3 om prisen på 10.000 Euro på forsikringen hos Lloyds, har han forklaret, at denne oplysning nok kom fra brevet fra Lloyds, bilag I. Han mener ikke, at han efter aftalen havde nogen pligt til at tegne forsikring i Lloyds. Det afgørende for, at aftalen blev som den er i pkt. 3, var, at præmien var så høj, hvorfor de skulle dele den. Luc Ruant og han talte ikke om, hvilket forsikringsselskab der skulle bruges. Lloyds var et forslag, som de ikke valgte, idet de havde et andet forsikringsselskab, der var bedre og billigere. De fik på denne måde 5.000 Euro i rabat på købet af ponyen. Han betalte ikke Luc Ruant 5.000 Euro tilbage. De har ikke fået livsforsikringssummen på 1 million udbetalt fra forsikringsselskabet, fordi hesten var halt, da de købte den, og der således var tale om en gammel skade. Det endelige afslag fra forsikringsselskabet kom i forbindelse med Jonas Tornells endelige diagnose.

De ønskede at tegne en forsikring på ponyen, idet den havde haft en markering ved longeringen. De ville sikre sig mod, at der var noget galt med den. De talte ikke med Luc Ruant om, hvilken dækning der skulle være på forsikringen. Han tegnede forsikringen på ponyens liv, men ikke dens "anvendelighed", hvilket var som hans øvrige forsikringer på heste.

Bilag 23-6 blev sendt til forsikringsselskabet, der betalte beløbet, jf. sygeforsikringen, men da selskabet fandt ud af, at det var en gammel skade, stoppede udbetalingerne. De har cirka fået 11.000 kr. udbetalt af forsikringsselskabet. Han ved ikke, om forsikringsselskabet vil kræve dette beløb tilbage, men det er der vel en risiko for.

Extie du Hardrais stod på Hamra Gård hele tiden med undtagelse af de gange ponyen var til undersøgelser hos dyrlæge. Den var på kraftig smertestillende medicin hele tiden. Rikard Björling er hovsmed. Han beskar ponyens hove. Transportomkostningerne på 20.000 kr. er et skønnet beløb i udgifter til transport af ponyen i egen lastbil.

Luc Ruant har forklaret, at han har en virksomhed med tøj. Han er direktør i LRF N.V. Han kan tegne denne virksomhed. LRF N.V. beskæftiger sig med tøj og efter en udvidelse af formålet også med hestehandel. LRF står for Luc Ruant Fashion, hvilket bekræftes af fakturaer, brevpapir m.v. Registre-

ring af udvidelsen af formålet blev på grund af hans skilsmisse forsinket, men indberetning herom blev indgivet til myndighederne for længe siden. Stal Lysaker N.V. var oprindelig en hestevirksomhed, som nu er integreret i LRF N.V. Picobello Horses er et navn, som har forbindelse til hestedelen af virksomheden. Det er ikke i sig selv en virksomhed. På salgstidspunktet var ponyen ejt af LRF N.V. Den var købt i januar 2004, hvilket må fremgå af papirene. Ponyen indgik i selskabets regnskab det pågældende år. Erklæringen fra selskabets revisor kan han tiltræde. Hans søn havde købt ponyen i 2002 af en privat person ved navn fru Wittock, hvis datter havde redet på den. Prisen var 20.000 Euro. Hans søn var dengang 14 år. Da LRF N.V. i 2004 købte ponyen, gav selskabet også 20.000 Euro for ponyen.

Han kom i kontakt med sagsøger ved et internationalt stævne i begyndelsen af april 2004 i Belgien. Til stede var Gustafssons datters træner ved navn Hotho Vestergaard, som tidligere havde spurgt, om ponyen Extie du Hardrais var til salg. Hans søns karriere var imidlertid ikke afsluttet, så ponyen var dengang ikke til salg. Han gav dog Hotho Vestergaard option på ponyen. Hotho Vestergaard spurgte senere igen om køb af ponyen og pressede på for at få lov til at afprøve den. Efter stævnet en søndag aften kom Gustafsson med kone og datter, der så afprøvede ponyen. Ponyen havde i øvrigt vundet grandprixet med hans søn som rytter.

De var interesseret i at købe ponyen. De ville vende tilbage og prøve ponyen en gang til på bane med forhindringer. To uger efter, hvilket vil sige omkring 30. april 2004, var de hjemme hos ham, hvor de red på ponyen både inde og ude. De sprang over forhindringer med den. Alt var perfekt. Gustafsson, hans kone og datter samt Hotho Vestergaard og han selv var til stede. De diskuterede prisen, som var 150.000 Euro. Han gik ned i pris for at komme køber i møde. Hotho Vestergaard skulle som formidler have 10%. Dette ville køber betale direkte til Hotho Vestergaard. Prisen kom ned på 130.000 Euro. De havde nu en ca. pris aftale. De ønskede begge, at ponyen blev bedømt af en veterinær. Dyrlægen skulle tage billeder, der skulle lægges ind på pc'er og sendes til køberen. De var enige om, at Roosens skulle tage billederne. Roosens er ikke hans veterinær. Roosens ringede til Hotho Vestergård og til fru Gustafsson, som meddelte hvilke billeder der skulle tages. Han kan tiltræde indholdet af bilag M. Han fik resultatet af undersøgelserne. Roosens lavede en godkendelsesattest i forbindelse med forsikring af ponyen. Gustafsson ville tegne forsikring, idet dette var kutyme i Danmark.

Den 29. juni 2004 kiggede Åsa Frykman på ponyen. Sagsøger sendte herefter en mail til ham. Han vidste ikke, hvad risikoen var. Sagsøger skrev forskellige ting.

Ponyen blev før købet undersøgt af dr. Roosens, af Barbro Olsson, af Åsa Frikman og af Johan Verlinden. Den sidstnævnte er hans veterinær. Han havde ikke kendskab til Barbro Olssons konklusioner.

Han overvejede, hvem der var god til forsikringer. Han spurgte Catherine de Buyl Insurance og etablerede herefter kontakt mellem forsikringsselskabet og Gustafsson. Der blev lavet en forsikringskontrakt, som skulle betales inden for 8 dage, og som dækkede enhver risiko. Ponyen skulle herefter være forsikret. Det var fint for ham, idet Gustafsson nu var sikret, hvilket han var villig til at betale for. Hans opfattelse var, at han havde betalt 5.000 Euro til den pågældende forsikring.

Ponyen har i hans ejertid ikke haft nogle mangler. Ponyen blev trænet frem til levering. Den var med på internationalt plan, hvor den vandt. Den var kvalificeret til EM, men kom ikke med, fordi hans søn havde to ponyer, og fordi de valgte, at den anden pony i stedet skulle deltage i EM. Sagsøger pressede på for at få ponyen hurtigst muligt. Han kørte ikke selv ponyen til Danmark.

Købekontrakten er lavet af sagsøger. Han har bekræftet, at det er hans underskrifter på bilag 2 og bilag 21.

Til bilag A, s. 1, har han forklaret, at det er dette selskab, som købte og solgte ponyen. Selskabet har hovedsæde på Hogestraat. Adressen i bilag A er den gamle adresse, som ikke er blevet ajourført. Selskabets formål blev som forklaret udvidet, mens han lå i skilsmisse, i løbet af 2002. Selskabet Luc Ruant Fashion eksisterer fortsat. Han går ud fra, at der er aflagt regnskab i 2004. Det sker jo hvert år. Han går endvidere ud fra, at ponyen indgår i dette regnskab, jf. bilag K, men det er noget, som man må spørge hans revisor om. Ponyen er købt og solgt inden for samme år og er nok opført i regnskabet under fortjeneste.

Hjemmesiden Picobello Horses ejes af ham personligt. Fotografiet er af ham. Picobello Horses er som forklaret ikke noget selskab, men et navn.

Johan Verlinden er hans dyrlæge, som ikke undersøgte ponyen i forbindelse med handlen med sagsøger, men han var til stede. Dyrlægen havde ikke det udstyr der skulle til, men han stillede sine lokaler til rådighed for undersøgelsen af ponyen. Oplysningen i bilag J om, at Johan Verlinden havde undersøgt ponyen, er således ikke rigtig. Han bad forsikringsselskabet om at bekræfte, at der ikke ville have været noget problem med at tegne forsikringen. Årsagen hertil var, at Gustafsson havde oplyst, at forsikringen hos Catherine de Buyl Insurance aldrig var blevet tegnet. Han har ikke forsikret sine heste hos dette forsikringsselskab, men selskabet har alle "store" heste. Han er ikke bekendt med selskabets "generel conditions".

Hotho Vestergaard har forklaret, at han underviser pony- og juniorryttere. Han husker ponyen Extie du Hardrais. Han havde gennem en elev hørt om Luc Ruant, idet eleven havde købt en pony af den pågældende. Han havde set denne pony og Extie du Hardrais på mange stævner. Sagsøger havde købt en pony af en af eleverne på gården og ønskede, at deres datter skulle i

træningslejr hos vidnet. Hun var hos ham i en uge i 2003, og således lærte han sagsøger at kende. De havde bedt ham om at finde en pony til Caroline. Ponyen skulle kunne gå internationalt. Det skulle ske snarest, så hun kunne nå at være med på topplan. Han henvendte sig i marts/april 2004 til Luc Ruant, som sagde at ponyen Extie du Hardrais ville være til salg efter Europamesterskaberne i juli 2004. Ponyen kunne være interessant for Caroline at komme i gang på. Dens resultater i indendørssæsonen og dens alder gjorde den interessant. Caroline kunne ride på den 1 - 1½ år, hvorefter den kunne sælges eventuelt med fortjeneste. Caroline var ret lang allerede på det tidspunkt, og det kunne ikke forventes, at hun kunne ride på ponyen, til hun blev 16 år. Det ville være en fornuftig investering at købe ponyen. Vidnet henvendte sig igen til sagsøger og fik arrangeret, at de kom ned til et indendørs stævne i Belgien. De kom søndag aften og så ponyen. De fik lov at sidde på ponyen en enkelt omgang i trav og i galop og måske et enkelt spring, for at Caroline kunne fornemme, om det var en pony hun kunne lide at ride. Det var ikke meget de prøvede. De aftalte, at de skulle prøve den igen på Luc Ruants sted Picobello Horses. Det var omkring påske, at de fløj ned. Det var Peter, Annika, Caroline og vidnet. De prøvede ponyen. De fik sprunget noget mere på den. Det gik fint.

Efterfølgende blev sagsøger og vidnet enige om at forsøge at få en aftale på plads. De talte med Luc Ruant. Hans udgangspunkt var 130.000 Euro og levering efter mesterskabet i Polen. Det var udmærket at afvente levering. Ponyen havde fungeret fint med Lucs søn. De glædede sig til at se den gå i Polen og få bekræftet, at den var af EM-kaliber. De forhandlede. Vidnet skulle hjælpe. Han forhandlede 100% på sagsøgers side og skulle ikke modtage provision af Luc. Sagsøger ville afregne vidnets omkostninger. De fik på den baggrund forhandlet pisen ned til 107.000 Euro. Normalt får man 10% for formidling af en handel. Vidnet er ikke hestehandler, men sagsøgers gode ven. Luc Ruant kunne spare de 10%. Der var ikke forhandlinger på prisen i anledning af ponyens veterinære tilstand.

Luc Ruant sendte ponyen til en dyrlæge, der hed Eric Roosens. Der skulle efter danske regler tages et vist antal røntgenbilleder. Papirerne blev sendt til den svenske dyrlæge. Han ved ikke, hvad der blev sendt. Hans opgave var sådan set færdig. Det var alene ponyens kvalitet, han skulle bedømme, - ikke dens veterinære tilstand. Til bilag M har han forklaret, at han ikke vil afvise, at han gav instruks om, hvilke billeder der skulle tages. Dyrlægen i Sverige hedder Barbro Olsson. Vidnet blev af Annika gjort bekendt med, hvad Barbro havde sagt. Der var nogle mystiske opklaringer nederst i hovregionen på hestens forben. Barbro frarådede derfor sagsøger at købe ponyen. Luc Ruant ringede herefter til vidnet, idet han havde fået at vide, at ponyen ikke var godkendt. Luc Ruant kunne ikke forstå, at ponyen var kasseret, idet hans dyrlæge havde godkendt billederne og ponyen. Han spurgte, om de ikke ville bruge en anden dyrlæge. Vidnet henviste til, at det var sagsøgers valg. Luc Ruant ville have vidnets dyrlæge til at kigge på billederne. Dette indvilgede vidnet i for at få ro. Nicolai Jarløv, Hørsholm hestepraksis, kiggede på bille-

derne. Vidnet fik tilsendt en cd med billeder fra Luc Ruant. Vidnets dyrlæge kunne ikke se noget på disse billeder. Dette fortalte vidnet sagsøger, der var kede af, at handlen var gået i vasken. Der var også brugt mange penge på at nå til, hvor de var. De blev enige om at give ponyen en chance til. Annika skulle tage sin dyrlæge med og gennemgå ponyen i Belgien. Vidnet deltog ikke i denne undersøgelse. Vidnet fik af Annika at vide, at ponyen var godkendt.

Luc Ruant fandt nu ud af, at ponyen ikke skulle deltage i mesterskaberne, og at de kunne få ponyen straks. De følte sig pressede til at acceptere at få ponyen straks, idet de frygtede Luc Ruant ellers ville sælge den til anden side. Der var ingen begrundelse for, hvorfor ponyen ikke skulle med til mesterskaberne. Han deltog ikke i selve handlen. Ponyen blev leveret på vidnets arbejdsadresse Bregnerødgård. Han var ikke hjemme. Sagsøger og vidnets kone og datter tog i mod ponyen. Det var to meget skumle personer i en trailer, hvor lyset ikke virkede, som kom skrumlende med den. Han hørte ikke noget om, at ponyen skulle være dårlig på dette tidspunkt. Den blev ikke redet hos ham. Den hvilede blot i en boks, inden den blev kørt det sidste stykke videre til sagsøger.

Sagsøger har et fornuftigt stort ridested og har handlet en del andre ponyer. De købte og uddannede dem og solgte dem videre. Vidnet har formidlet flere andre ponyer for sagsøger. Det er hans opfattelse, at familien har tjent penge på ponyerne, som Caroline har redet til sammen med sin moder.

Vidnet så Extie du Hardrais i begyndelsen i august 2004. De skulle til Norge og ride og overnattede hos sagsøger undervejs. Det var start/midt august 2004. Ponyen var halt. Dens tilstand var ikke god. Han så den ude af boksen. Der var noget galt. Han mente, at sagsøger skulle få fat i en advokat. Der var betalt så mange penge for ponyen, der bare var transporteret og ikke havde lavet noget. Så det var ikke et godt tegn, at den stod i boksen og blev halt.

Vidnet har ikke fået noget for sin medvirken. Sagsøger ville betale ham, men han har ikke ønsket at modtage noget, når det nu gik så galt.

Vidnet har efterfølgende hørt om Extie du Hardrais, idet mange har fortalt ham, at de godt kunne have fortalt ham, at der var noget galt med denne pony, men at de ikke vil stå frem. De siger, at de ved, at den ikke var sund, og at den ikke var i orden, men han har ikke nærmere konkret kunnet få at vide, hvad der var i vejen, og ingen tør stå frem og vidne.

Han havde set ponyen gå i indendørssæsonen 2003/04. Det var første gang. Han havde ikke haft andre mulige købere til ponyen. Vidnet deltog selv i EM og mødte Luc Ruant, der havde fået lov til at tage en anden pony med til EM. Der er kun mulighed for at starte en pony til mesterskaberne.

Han forhørte sig ikke før salget om ponyens tilstand. Der er stærk konkur-

rence blandt køberne, så det gælder om at holde sådanne købsplaner hemmelige. Det må i øvrigt være et veterinært spørgsmål, om ponyen er i orden eller ej. Der er dopingtest på det niveau, hvor ponyen har deltaget. Det siges, at Belgien og Holland er "førende" inden for doping, så det kan ikke udelukkes, at man kan omgå sådanne tests.

Sandsynligheden for at komme til skade under transport eller i boks er ringe, og den var ikke hævet eller varm, og den havde ikke skrammer. Når den så alligevel var halt, var der noget galt. Dette vurderede han i starten af august 2004, måske den 10. Han kunne ikke se, hvad der var årsagen til haltheden.

Åsa Frykman har forklaret, at hun er dyrlæge. Hun har kun heste i sin praksis. Hun tog med Annika til Belgien i slutningen af juni 2004 for at undersøge Extie du Hardrais, som sagsøger overvejede at købe. Undersøgelsen blev foretaget på en klinik. De blev hentet i lufthavnen af ejeren. Det var en hesteklinik, som hun ikke kan adressen på i dag. Dyrlægen, som havde klinikken, var til stede. Den pågældende hed Verlinden. Det var hendes indtryk, at klinikken var godkendt af det belgiske forsikringsselskab, hvilket var af betydning for tegning af forsikring hos det svenske forsikringsselskab. Ponyen skulle deltage i konkurrencer, herunder spring, og siden sælges videre. Dette havde familien gjort med andre ponyer og heste. Hun havde forinden hørt, at ponyen intensivt deltog i konkurrencer, og at den skulle deltage i EM. Den skulle have deltaget i en konkurrence ugen inden undersøgelsen og skulle igen deltage i en konkurrence den følgende weekend. Det var dog hendes indtryk, at den ikke havde deltaget i nogen konkurrence den foregående weekend. Inden undersøgelsen havde hun set eksportrøntgenbillederne på en cd skive, som hun havde fået af Annika, og som skulle være billeder af ponyen. Hun tror, at de var optaget i maj, men ved det ikke med sikkerhed. Der stod ikke noget på billederne, der var overført fra analog til digitalt medie. Til bilag 1 har hun forklaret, at det er hendes undersøgelse. Til side 2 om "exportrtg" har hun forklaret, at det var de billeder hun fik på cd skiven. Hun tog to projektioner af venstre forknæ. Hun medbringer de to billeder. Anledningen til optagelsen af disse to billeder var, at hun havde set hesten blive longeret, og at der var en mindre stivhed, da den bevægede sig, ligesom ponyen var stiv i forknæet, da hun foretog en flextest. Hendes billeder viste dog ingen abnormiteter. Billederne blev taget hos Verlinden, der medvirkede hertil. Vidnet mener ikke, at der blev taget flere billeder. Ponyen var "uden anmærkninger". Hendes konklusion var, at hun kunne anbefale, at sagsøger købte den, og at den kunne forsikres.

Ponyen viste en reaktion ved flextesten. Der var en lille ømhed. Hun lavede så en ny bøjeprobe. Hvis der var et problem, ville hun kunne se en tydelig reaktion. Men ponyen var bedre ved den anden prøve, hvor den ikke gav tegn på ømhed. Den ømhed, hun konstaterede ved den første bøjeprobe, var ganske normal for en pony, som deltog hyppigt i konkurrencer. Hun skrev ikke om reaktionen i sin erklæring, da hun ikke mente, at den havde nogen betydning.

Hun havde hørt, at røntgenbillederne var blevet gennemset af Barbro Olsson, og at hun havde frarådet køb. På baggrund af sin kliniske undersøgelse kunne vidnet dog ikke tiltræde, at der skulle være betænkeligheder ved at købe ponyen.

Hun mener ikke, at hun havde kunnet gøre det anderledes ved sin undersøgelse.

Hendes undersøgelse blev lavet med det formål, at ponyen skulle forsikres i Agria. Hun havde inden talt med Agrias dyrlæge. Formålet var, at der skulle tegnes en anvendelighedsforsikring. Det ville ikke være nødvendigt med en undersøgelse, såfremt ponyen alene skulle have tegnet en livsforsikring. Hun sendte sin erklæring til sagsøger.

Annika ringede, efter at ponyen var kommet hjem, idet den var syg. Hun undersøgte ponyen den 12. august 2004. Den havde en akut almen reaktion med ondt i kroppen. Den var varm og var hævet i hovene og i nederste del af forbenene. Den rørte sig meget forsigtigt. Den var oprettet og stiv på kodeleddene. Det var især forbenene. Den var vældig, vældig øm ved bøjeproven. Der var ikke tegn på, at hesten havde været udsat for en akut udefra kommende skade. Den havde en infektion eller en allergisk reaktion, idet hele kroppen var påvirket. Den lange transport, der kunne sænke immunforsvaret, sammenholdt med et nyt miljø i relation til smitte, insektbid, vand m.v. kunne være sygdomsfremkaldende. Hun tog en blodprøve. Herefter blev ponyen behandlet med sulfa og antiinflammatorisk medicin, således at man både bekæmpede betændelsen og reaktionen herpå. Varmen og hævelsen forsvandt. Hun tilså ponyen igen den 2. september 2004. Hun fik en yderligere anamnese. Ponyens almentilstand var betydeligt bedre, men den var stadig halt på højre forben ved longering. Når hun bedøvede den på højre forben, så flyttede haltheden over på venstre forben. Når venstre forben også blev bedøvet, var ponyen haltfri. Begge kodeled blev behandlet med medicin, som skulle hjælpe på brusken og dæmpe inflammationen, som hun mente forårsagede haltheden.

Bilag 3 er en sammenfatning af journalen. Det er hende selv, som har oversat til engelsk.

Hun tilså på ny ponyen den 10. september 2004, hvor den stadig var halt på højre forben, selv om infektionen var bekæmpet. Hun iværksatte på ny behandling af ponyen, og den blev indlagt. Den blev bedre, men var stadig ikke helt haltfri. Hævelsen i ledkapslen blev formindsket. Den blev udskrevet og skulle fortsætte med medicin. Hun troede fortsat, at der var tale om en infektion.

Den 21. september 2004 var ponyen nu tydelig halt på højre forben. Der var en lokal hævelse på ledkapslen på højre forben. Hun bedøvede igen højre

forkode, og herved blev ponyen haltfri. Hun tog røntgenbilleder af højre forben i fire forskellige vinkler. Hendes konklusion var, at der var en lille osteofyt på forreste inderside af kodebenet. Den kunne ikke ses på et billede fra siden. Vidnet vurderede, at det ikke var værre, end at ponyen skulle kunne deltage i konkurrencer. Hun besluttede at fortsætte ledbehandlingen med et nyt præparat i form af kunstig ledvæske og cortison, som er et antiinflammatorisk middel.

Den 14. oktober 2004 var ponyen meget dårligere. Den var meget halt. Bedøvelse hjalp ligesom tidligere. Hun ringede til en kollega for at søge råd. Denne rådede til en ny antibiotika, fordi det hele kunne være begyndt som en allergisk reaktion. Der skete ikke på ny nogen ledbehandling.

Den 19. oktober 2004 var ponyen halt også i skridtgang. Hun kunne konstatere en tiltagende reaktion med varme og opsvulmede led. Der var ingen bakterier i leddet. Den almene infektion var blevet bekæmpet med succes, men der var stadig en halthed, som hun ikke kan stille nogen diagnose på. Hun henviste nu ponyen til Jonas Tornell.

Ponyen var medicineret med mellemrum fra august 2004 og fra september 2004 konstant med antiinflammatorisk medicin, der kræver recept, og indtil den blev aflivet. Det var ikke etisk, at den skulle stå så længe. Medicineringen lindrede dog ponyens symptomer.

Det er rigtigt, at hun den 15. september 2004 sendte blodprøven fra den 29. juni 2004 til undersøgelse. Sagsøger havde talt med Hotho Vestergaard herom. Prøven blev testet for antiinflammatorisk medicin, idet dette skulle vise, om ponyen var behandlet hermed for at lindre smerter, således at den fremstod i bedre stand end den var. Prøven var negativ. Det er rigtigt, at prøven ikke kunne vise, om ponyen havde fået anden smertestillende medicin såsom lokalbedøvelse i kodeleddene inden hendes undersøgelse den 29. juni 2004.

Jonas Tornell har forklaret, at han er dyrlæge, og at han har egen praksis, hvilket han har haft i adskillige år. Han er endvidere tilknyttet det svenske landshold.

Han så ponyen i oktober 2004. Det var Åsa Frykman, der henviste ponyen til ham. Han hørte fra Annika, hvad der var sygehistorien, herunder at ponyen var købt 3 måneder tidligere, at den var halt med opsvulmede led, og at behandlingen ikke havde haft nogen varig effekt hvad angår højre forben. Han klemte benet igennem og kunne mærke, at det var alvorligt skadet. Ponyen var stiv og havde store smerter, når han klemte på benet. Højre ben var også hævet rundt om kodeleddet. De punkterede leddet for at undersøge ledvæsken. Var der tale om en fraktur, ville man kunne se blod i ledvæsken. Der var ikke blod i ledvæsken, der imidlertid var brungul. Denne farve har ledvæsken, hvis der er tale om kroniske skader. Han røntgenfotograferede be-

net. Det viste sig, at det ene led på indersiden var kollapsede. Der var ingen ledbrusk i mellem knoglerne, hvilket medførte, at knoglerne gned direkte mod hinanden.

Vidnet har forevist et af de røntgenbilleder, han optog den 21. oktober 2004.

Vidnet har efter skadens karakter udelukket, at det, at ponyen under Åsa Frykmans behandling havde været bedøvet, kunne medføre, at ponyen under bedøvelsen selv havde påført sig skaden.

Der var ingen behandling, man kunne give ponyen. Man kunne heller ikke gøre koden stiv.

Til sin erklæring, jf. bilag 4, og den heri foretagne tilbagedatering på 6 måneder har vidnet forklaret, at man på billederne kan se, at den ene knogle har trykket mod den anden knogle, jf. det hvide område på billederne. Hvis der er tale om en nyere skade, kan man på et røntgenfoto se aktiviteter i området, idet kroppen forsøger at reparere skaden. Sådanne aktiviteter ville kunne ses i ca. 3-6 måneder. Når der er tale om en ældre skade, ses denne på et røntgenbillede som en "kold" skade uden aktivitet, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag. Der er således heller ingen akut inflammation.

Dette stemmer dog ikke med oplysningen om, at ponyen var redet inden for de foregående 6 måneder. Efter vidnets opfattelse kan dette kun lade sig gøre, såfremt ponyen var blevet manipuleret. Med manipuleret mener han, at det er muligt medicinsk at få kodeleddet til at fungere i en periode. Man kan f.eks. lægge ormegift på nerverne, hvilket bruges i USA, således at smerten ikke føles. Man kan også give cortison for at modvirke smerterne ved, at knoglerne støder lige op til hinanden. Dette ville kunne ses i en urinprøve. Det ville også være muligt i en periode at sprøjte silicone i leddet. Vidnet er ikke sikker på, i hvor lang tid en sådan behandling enten med ormegift eller silicone ville kunne ses. Er der ikke sket en eller anden form for manipulation, må der være tale om et medicinsk mirakel.

Han modtog en cd skive med nogle røntgenbilleder, der kom fra den belgiske dyrlæge. Det var en almindelig eksportrøntgen, men den vinkel, som billederne var taget i, udelukkede, at man kunne se skaden. Der var ikke noget billede optaget forfra af leddet, hvilket ville have vist skaden. Der var intet at bemærke på de pågældende billeder fra den belgiske dyrlæge.

Man så skaden tydeligere på billederne optaget den 21. oktober 2004 end på Åsa Frykmans billeder. Vinklen var ikke helt den samme. Der var ingen aktivitet omkring leddet på Åsa Frykmans billeder heller.

Han indhentede en second opinion fra Leo Jeffcott, jf. bilag 5 og 15. Til dennes vurdering på "some month" har vidnet forklaret, at vidnet er kliniker, mens den anden er radiolog. Vidnet mener i øvrigt ikke, at Leo Jeffcotts vur-

dering er væsensforskellig fra vidnets.

Vidnet vidste, at Åsa Frykman havde besigtiget ponyen i Belgien. Hendes undersøgelser og konklusioner giver ham ikke anledning til nogen anden vurdering. Han behandlede ponyen som en akut patient.

Johan Verlinden har forklaret, at han arbejder som dyrlæge i Belgien. Han tager sig udelukkende af heste. Han har en klinik og er også på banen. Hans forbindelse til forsikringsselskabet er, at han er dyrlæge for selskabet. Det har han været i 20-25 år. Sammenhængen mellem Catherine de Buyl Insurance og Lloyds de Londres kender han ikke i detaljer. Catherine de Buyl er et selvstændigt selskab, og Lloyds er formentlig en paraplyorganisation. Catherine de Buyl forsikrer, så vidt vidnet ved, kun heste. Vidnet kontrollerer hestene og er rådgiver i forhold til Catherine de Buyl. Det er overvejende springheste på højt plan. Den seneste hest, han har kontrolleret, havde en værdi af 800.000 Euro. Når der er tale om en dyr hest, foretages en fuld klinisk og radiologisk undersøgelse ved køb og salg.

Vidnet var involveret i sagen vedrørende Extie du Hardrais. Han har været dyrlæge for Luc Ruant i 20 år. Han ved, at der var en anden dyrlæge på hans klinik i anledning af en undersøgelse af ponyen. Han var til stede. Der var en kvindelig dyrlæge fra Danmark og en anden kvinde. Dr. Roosens var der også. Man havde spurgt, om hesten kunne blive bedømt på hans klinik, og om man kunne låne hans udstyr. Undersøgelsen blev foretaget af den danske kollega. Han var til stede hele tiden. Der blev foretaget en fuld klinisk undersøgelse. Ponyen gik i volten både til højre og venstre. Der var ingen bemærkninger. Der var sendt røntgenbilleder op af Roosens. Hos vidnet blev der taget et billede af højre knæ, måske to. Der var en lille fortykkelse af huden, hvilket formentligt stammede fra, da ponyen var ung. Det var bindevævet. Formålet med at tage røntgenbilleder heraf var at undersøge, om der var noget på knoglerne. Bøjepróven var negativ. Den blev foretaget to gange. Man belaster herved leddet enormt, og der er diskussion om, hvorvidt man overhovedet skal gøre det to gange. Der var intet udslag. Dyret var klinisk perfekt den pågældende dag. Vidnet var ikke til stede på vegne af forsikringsselskabet. Luc Ruant havde heller ikke bedt ham være til stede. Vidnet syntes, at den kliniske undersøgelse var perfekt. Han ville have godkendt ponyen, og han er sikker på, at ponyen herefter ville kunne være forsikret hos Catherine de Buyl. Vidnet har set dr. Roosens billeder. Vidnet tror det skete i forbindelse med, at han skulle komme med en second opinion. Han havde ingen bemærkninger til billederne.

Til bilag J har vidnet forklaret, at han kan tiltræde indholdet. Han er dog aldrig blevet bedt om at godkende ponyen til forsikring. Var han blevet spurgt, havde han godkendt ponyen som værende i orden og til forsikring for alle tab uden forbehold. Han havde jo været til stede under den kliniske undersøgelse, og han kunne tilslutte sig kollegaens undersøgelsesmetoder m.v. Catherine de Buyl har aldrig afvist at tegne forsikring, hvis han har godkendt

hesten. "Following the general conditions..." ved han ikke, hvad dækker over. Han er ikke bekendt med de almindelige forsikringsbetingelser.

Der skal ligge røntgenbilleder og en klinisk test uden anmærkninger, for at en hest til 100.000 Euro kan forsikres. Undersøgelserne må nok ikke være mere end en måned gammel. Ellers vil man kræve en ny undersøgelse.

Eric Roosens billeder var optaget den 3. maj 2004. På baggrund af den kliniske undersøgelse den 29. juni 2004 ville han dog med god samvittighed have godkendt ponyen. Han havde set billederne et par dage før den 29. juni 2004. Han har ikke kendskab til, om der ligger nogle skriftlige retningslinier herom. Den kliniske undersøgelse er den vigtigste. Når den var i orden, var der ikke grund til at lade optage nye røntgenbilleder.

Skaden, jf. skønsmandens efterfølgende diagnose, ville også være dækket, såfremt der var tegnet en forsikring hos Catherine de Buyl. Det ville også være tilfældet, selv om det viste sig, at skaden var til stede på det tidspunkt, hvor forsikringen blev tegnet. Det ville i så fald være en sag mellem vidnet som dyrlæge og forsikringsselskabet.

Vidnet tjekkede ponyen dagen før den blev sendt til Danmark. Der var ingen bemærkninger til dens tilstand.

Jørgen Falk-Rønne har forklaret, at han vedstår sine skønserklæringer.

Skønsmanden gennemgår en tegning af hestens forben. Ponyens skade var i kodeleddet. Ponyen blev aflivet, jf. dyreværnslovens § 20. Ponyen kunne ikke helbredes. Ponyen havde fået smertestillende medicin gennem lang tid, og vidnet ville nok isoleret set have valgt at lade den afdø på et tidligere tidspunkt.

Han havde til brug for sin erklæring 4 sæt røntgenbilleder, hvoraf han selv havde taget det ene sæt.

Sættet af røntgenbilleder, der var optaget af dr. Roosens, kunne ikke identificeres entydigt. På mappen stod der Extie, men der stod ikke noget på det enkelte billede. Principielt kunne disse billeder være af en hvilken som helst hest. Der var i dette sæt billeder ét billede af kodeleddet taget fra siden.

De røntgenbilleder i de senere sæt, hvor skaden kan ses, er ikke taget fra siden af leddet.

Ponyen havde slidgigt, men med en traumatisk udløsende faktor. Der går lidt tid, inden organismen reagerer på et eventuelt traume, og der går yderligere tid, før dette kan ses på røntgenbilleder. Ved traumet sker en beskadigelse af bløddelene, hvilket ikke kan ses på et røntgenbillede, men på grund af traumet dannes efterhånden nyt knoglevæv, ligesom der sker tab af ledbrusk.

Hos ponyen var brusken helt forsvundet, således at leddet var kollapsed. Henset til omfanget af nydannelser af knoglevæv, at ledbrusken var forsvundet og den fortætning, der var sket af knoglen, måtte der være gået måneder siden traumet. Spiren kan således tilbagedateres til mere end tre måneder førend røntgenbillederne fra september 2004, netop fordi forandringerne var så store. Selv om ponyen ikke viste symptomer ved handelsundersøgelsen, var det ikke udelukket, at spiren var til stede ved besigtigelsen den 29. juni 2004. De første fine forandringer vil allerede kunne ses ca. 3 måneder fra traumet. En fortætning kan først ses efter flere måneder, nok mere end 3 måneder. Her var forandringerne så voldsomme, at traumet måtte være sket måneder førend røntgenoptagelserne. Ponyens skade er en af de meget grimme ting, han har set. Leddet var fuldstændigt stift. Der var tale om meget voldsomme røntgenforandringer. Traumet måtte have været ekstremt voldsomt og have krævet behandling.

Lidelsen kan være forårsaget af et traume, en beskadigelse der kommer udefra, f.eks. et vrid, eller det kan komme indefra i forbindelse med en infektion. Ponyen måtte i hvert fald bagefter have udvist halthed, men det er ikke sikkert, at der havde været hævelse eller temperaturforskelle. Skaden kan også være en kombination af flere forskellige hændelser. Har leddet først fået et traume, er det mere udsat og reagerer værre på eventuelle nye traumer, f.eks. en senere infektion.

De forandringer, der kan konstateres på røntgenbillederne fra september 2004, var ganske alvorlige, men skaden udvikledes yderligere, jf. røntgenbillederne fra oktober 2004.

Det kan lade sig gøre at lokalbedøve benet, således at det ikke kan ses i en blodprøve, og således at ponyen er symptomfri. Han har også hørt om, at man kan give ormegift eller silicone.

En pony, der ikke bruges, skal alene have hø.

Den blodprøve, han tog, var negativ for bedøvelsesmidler. Det kan ikke forventes, at man 2 år senere kan finde tegn på gift eller silicone i ponyen.

Parternes synspunkter.

Sagsøger har i påstandsdokument af 4. september 2007 anført følgende:

før så vidt angår spørgsmålet om rette sagsøgte:

at aftalen om købet af Extie de Hardrais blev indgået med sagsøgte 2 personligt,

at sagsøgte 2 var ejer af hesten,

at et selskab med sagsøgte 1's navn ikke eksisterer, og at forkortelsen "LRF N.V." ikke kan henvise til Luc Ruant Fashion N.V.,

at sagsøgte 2 derfor også af denne grund hæfter for aftalen,

at de sagsøgte hæfter solidarisk for sagsøgers krav,

for så vidt angår spørgsmålet om værneting:

at der er værneting i Danmark for begge de sagsøgte i henhold til EF-doms-konventionens artikel 5, stk. 1, om opfyldelsesværneting, idet parterne havde aftalt Danmark som leveringssted,

at der for sagsøgte 2 også er værneting i henhold til EF-domskonventionens artikel 6, stk. 2,

for så vidt angår spørgsmålet om lovvalg:

at der mellem parterne har været enighed om anvendelsen af CISG, og at denne enighed er bindende i henhold til Romkonventionen,

at CISG artikel 2a ikke kan påberåbes af sagsøgte som erhvervsdrivende,

at der ikke foreligger forbrugerkøb i CISG artikel 2a's forstand,

at CISG udtømmende regulerer alle spørgsmål i sagen, hvorfor belgisk ret ingen relevans har, bortset fra spørgsmålet om rentefoden, jf. nedenfor,

for så vidt angår spørgsmålet om mangler:

at ponyen på leveringstidspunktet var behæftet med en væsentlig hævebeg-rundende mangel i henhold til CISG artikel 35, stk. 1, og artikel 25,

at de sagsøgte har været vidende om manglens tilstedeværelse på leverings-tidspunktet,

at de sagsøgte har indestået for ponyens helbred og dens anvendelighed til konkurrence ridning,

at der er reklameret rettidigt fra sagsøgers side,

at CISG artikel § 35, stk. 3, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag,

at betingelserne i CISG artikel 35, stk. 3, ikke er opfyldt,

at der ikke er begået fejl af sagsøgers dyrlæge,

for så vidt angår spørgsmålet om erstatning:

at sagsøger er berettiget til at få erstattet sine følgeomkostninger i henhold til CISG artikel 74,

at sagsøgers krav på tilbagebetaling af købesummen skal forrentes fra købstidspunktet, jf. CISG artikel 78,

at sagsøgers følgeomkostninger skal forrentes fra forfaldstidspunktet, jf. CISG artikel 84, og

for så vidt angår spørgsmålet om rentefoden:

at den belgiske procesrente skal lægges til grund for renteberegningen.

Sagsøger har derudover anført, at spørgsmålet om forsikring af ponyen ikke er køberetligt relevant, at parterne ikke havde aftalt, at ponyen skulle forsikres hos Catherine de Buyl, og at sagsøgte ikke har bevist, hvilke vilkår der ville gælde for en forsikring hos Catherine de Buyl/Lloyds, men at det derimod er bevist, at en forsikring hos Lloyds ikke ville dække en skade, der var opstået inden leveringstidspunktet.

De sagsøgte har i påstandsdokument af 5. september 2007 anført følgende:

Til støtte for sagsøgte 2's afvisningspåstand gøres det gældende:

vedrørende rette værneting:

at Danmark ikke er rette værneting, idet opfyldelsesstedet, jf. EF domskonventionens artikel 5, stk. 1, efter danske IP-regler skal afgøres efter belgisk ret, hvorefter opfyldelsesstedet er Belgien (aftalens indgåelse), idet sagsøger ikke var erhvervsdrivende ved køb af ponyen,

vedrørende rette sagsøgte:

at sagsøgte 2 ikke er rette sagsøgte i sagen, idet sælger og ejer af ponyen var LRF N.V., sagsøgte 1,

at rette sagsøgte således alene er LRF N.V.,

at sagsøgte 1, selskabet LRF N.V. er et i Belgien eksisterende og indregistreret selskab,

at sælger, jf. købekontrakten, bilag 2, er LRF N.V.,

at sagsøger på underskriftstidspunktet var fuldt ud bekendt med, at sælger var LRF N.V.

Til støtte for sagsøgtes frifindelsespåstande gøres det gældende:

vedrørende lovvalg:

at køber i sagen er Annika og Peter Gustafsson personligt, jf. samtlige af sagens dokumenter samt sagsøgers formål med erhvervelse af en 12 år gammel konkurrencepony,

at CISG således ikke finder anvendelse, jf. CISG artikel 2a,

at parterne ikke har aftalt lovvalg, hverken i købskontrakten eller efterfølgende, og at et sådant lovvalg i så fald skal være udtrykkeligt, jf. Romkonventionens art. 3, stk. 1, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag, idet en sådan aftale fortsat er udokumenteret,

at belgisk ret således finder anvendelse i sagen,

at såfremt CISG imod forventning finder anvendelse, så finder belgisk ret udfyldende anvendelse, jf. CISG artikel 7,

vedrørende reklamation:

at sagsøger ikke har påberåbt sig eventuelle mangler rettidigt,

at sagsøger som følge heraf mister sine mangelsindsigelser over for sagsøgte,

vedrørende mangler:

at det fortsat er udokumenteret, at ponyen på overtagelsesdagen var mangelsbehæftet,

at mangler ved ponyen er forårsaget af et traume efter overtagelsesdagen,

at sagsøgte således ikke kan gøres ansvarlig for sådanne mangler,

vedrørende sælgers oplysninger:

at sagsøgte ikke har afgivet en gyldig garanti over for sagsøger vedrørende hestens helbred og slet ikke for dens brug til konkurrenceridning,

at sagsøgte ikke har tilbageholdt oplysninger for sagsøger vedrørende ponyens helbredstilstand,

at mangelsforholdet, såfremt CISG finder anvendelse mellem parterne, således skal afgøres efter artikel 35, stk. 2,

vedrørende købers kendskab:

at såfremt manglen var til stede før overtagelsesdagen, så kendte sagsøger til denne eller burde kende til den via resultaterne af sagsøgers mange dyrlægeundersøgelser,

at sagsøgte dyrlæger ikke har afgivet erklæringer vedrørende den pågældende pony i forbindelse med salg til sagsøger, hvorfor det er udokumenteret og irrelevant, hvilken bedømmelse de har haft af ponyen,

at såfremt CISG finder anvendelse, så finder artikel 35, stk. 3, tilsvarende anvendelse, således at sagsøger ikke kan gøre mangelsbeføjelser gældende for alle de forhold, sagsøger kendte til før overdragelsen,

at sagsøgers dyrlæger på billederne af 3. maj 2004 så eller burde have set de røntgenforandringer, som af skønsmanden er anført som grundlag for ponyens sygdom,

at det er ubestridt at sagsøgers dyrlæge Barbro Olsson afviste ponyen netop på grund af disse forandringer,

at sagsøger/sagsøgers dyrlæger, idet billederne som anført af skønsmanden er af dårlig kvalitet, i det mindste burde have foretaget yderligere undersøgelser - herunder nye røntgenbilleder af ponyen,

at røntgenbillederne af 29. juni 2004 viser røntgenforandringer, som af skønsmanden er anført som grundlag for ponyens sygdom, og at sagsøgers modstand mod fremlæggelse heraf understøtter dette og bør komme sagsøger processuelt til skade,

at sagsøger således har accepteret at bære risikoen for de forhold, som sagsøgers dyrlæger kendte eller burde kende,

at sagsøger således ikke kan gøre mangelsindsigelser gældende over for sagsøgte for disse forhold,

vedrørende forsikring:

at sagsøgers manglende forsikringsdækning, jf. købsaftalen, bilag E, er at betragte som sagsøgers egen skyld og accept af risiko for skader, som forsikringen ville have dækket, idet parterne, jf. kontrakten, klart havde aftalt, at sagsøger skulle forsikre ponyen, idet det klart var angivet, hvilken forsikring der skulle tegnes, idet sagsøger fik nedslag i købesummen med 5.000 Euro for netop at betale en sådan forsikring, og idet sagsøger valgte en anden og ikke så dækkende forsikring ved forsikringsselskabet Agria alene for at spare penge,

at sagsøgers forsikringstegning i overensstemmelse med de aftalte vilkår vil le have udløst fuld forsikringsdækning for ponyens lidelser,

at det endvidere er sagsøgers bevisbyrde at dokumentere det modsatte,

vedrørende erstatning og tab:

at sagsøger, jf. ovenstående, ikke har lidt et tab, som sagsøger hæfter for, og at tabet endvidere ikke kan opgøres som gjort af sagsøger, idet

- sagsøger har fået dækket samtlige dyrlæge- og medicinregninger, jf. forsikringspolice ved Agria op til 100.000 svenske kroner, bilag 23. Det fremgår endda af regninger, at disse faktisk er "skickad", dvs. fremsendt til Agria, bilag 23 (6, 7, 8, 10, 12 og 13). Det må formodes, at det samme er sket med bilag 23 (3, 4, 16 og 17). Sagsøger skal selvklart ikke have beløbet godtgjort to gange,

- smederegninger, bilag 23 (5 og 9) også er fremsendt til Agria,

- det må antages, at ponyen stod opstaldet på Hamra Gård hos sagsøger selv. Såfremt ponyen var ejet af sagsøgers virksomhed, kan udgiften til opstaldning således kun udføre kostprisen. Sagsøgte bestrider, at kostprisen for opstaldning af en pony udgør 32 svenske kroner pr. dag. Opstaldningsudgiften er således ikke dokumenteret, og det gøres gældende af sagsøgte, at den maksimalt kan udgøre det halve, dvs. 16 svenske kroner pr. dag for en pony,

- sagsøger selv har valgt at tage sin egen dyrlæge fra dyrlæge Jonas Tornell med til skønsforretningen, bilag 23 (20). Denne udgift kan på ingen måde pålægges sagsøgte,

- røntgenbillederne af 29. maj 2006, bilag 23 (18) ikke er ønsket fremlagt i sagen af sagsøger, kan det ikke findes rimeligt, at sagsøgte skal godtgøre sagsøger herfor. Sagsøgte er først ved sagsøgers fremsendelse af bilag 23 blevet bekendt med eksistensen af disse billeder, og det må igen komme sagsøger processuelt til skade, at denne ikke har oplyst sagen fuldt ud i forbindelse med udarbejdelse af syns- og skønsrapporten,

- poster som blodanalyser, bilag 23 (7), laboratorieanalyse, bilag 23 (14) sagsøgers fremsendelse af røntgenbilleder til second opinion i forbindelse med retssagen, bilag 23 (15) og akupunktur, bilag 23 (11) kan ikke anses for forudsigelige for sagsøgte, idet de må anses for aldeles unødvendige for ponyens konstaterede lidelse, hvorfor disse må bæres af sagsøger alene,

- ingen af transportomkostningerne er dokumenterede og må findes meget højt sat i forhold til, at sagsøger selv har fragtet ponyen hjem fra Danmark og til og fra skønsforretningen. Det er sagsøgtes påstand, at beløbet højest

udgør 10.000 svenske kroner incl. moms.

- CISG artikel 74 kun giver hjemmel til dækning af rimelige og for sagsøgte forudsigelige advokatomkostninger og at de i bilag 22 og 24 fremlagte omkostninger væsentligt overstiger en rimelig udgift til en advokats bedømmelse af, hvorvidt der skal indgives stævning,

at det fortsat ikke er dokumenteret, at sagsøger har anmeldt ponyens skade til forsikringsselskabet Agria, og mere vigtigt er det heller ikke dokumenteret, at Agria har afvist at dække ponyen under livsforsikringen, når henses til, at dette faktisk er en mulighed, idet skønsmanden anså aflivning nødvendig af hensyn til ponyens store smerter og lidelser,

at sagsøger således ikke har dokumenteret et tab,

at købesummen kun udgør 102.000 Euro, hvilket nu er tiltrådt af sagsøger, jf. dennes processkrift om forhøjelse af påstandsbeløbet, og

at parterne er enige om, at rentesatsen for sagsøgers eventuelle tilgodehavende skal fastsættes i henhold til belgisk ret i 2004-2006 udgørende 6% og i 2007 udgørende 7%.

Rettens begrundelse og afgørelse.

De sagsøgte i sagen.

Det fremgår af købsaftalen, at sælger af ponyen Extie du Hardrais er LRF N.V., hvilket ifølge sagsøgte Luc Ruant er et i Belgien registreret selskab ved navn Luc Ruant Fashion.

Det fremgår imidlertid ikke af registreringsattesten for dette selskab, at selskabet som binavn har navnet LRF N.V. Den adresse, der af registreringsattesten fremgår på det nævnte selskab, er ikke den adresse, som er anført på fakturaen m.v. Handel med heste indgår ikke i selskabets angivne formål. Luc Ruant har ikke under sagen fremlagt dokumentation, der kan underbygge den af ham afgivne forklaring om, at der til myndighederne i Belgien var indgivet anmeldelse om registreringsændring vedrørende navn, adresse og formål, men at dette var blevet sat i bero på grund af hans skilsmisse i 2002.

Hertil kommer, at det nævnte selskab ifølge ponyens papirer ikke er registreret som ejer af ponyen. Den af Luc Ruant afgivne forklaring om, at hans søn for 20.000 Euro købte ponyen af en person ved navn fru Wittock, og at sønnen i januar 2004 solgte ponyen til LRF N.V. for det samme beløb, underbygges ikke af ponyens registreringsattest og pas, hvoraf det fremgår, at ponyen i 2002 blev købt af Luc Ruants søn, der dengang var 14 år, og at Luc Ruant skrev under på registreringsbeviset vedrørende ponyen. Endelig har Luc Ruant ikke sandsynliggjort, at ponyen er medtaget i det af ham fremlag-

te regnskab for Luc Ruant Fashion.

Det er endvidere ubestridt Luc Ruant, som har underskrevet købsaftalen.

Under disse omstændigheder består der en sådan tvivl om, hvorvidt selskabet LRF N.V. eksisterer, og om spørgsmålet, om selskabet på salgstidspunktet var ejer af ponyen, at søgsmålet tillige kan rettes mod Luc Ruant personligt.

Der har ikke fra de sagsøgte været indsigelser mod, at kravet kunne rettes mod sagsøgte LRF N.V.

Værneting.

Sagsøgte LRF N.V. har ikke bestridt, at der er værneting for søgsmålet for så vidt angår selskabet ved Københavns Byret.

Det fremgår af købsaftalen, at ponyen skulle leveres på Bregnerødgård i Nordsjælland, og at risikoen for ponyen herefter gik over på køber. Under hensyn til, at leveringsstedet således var aftalt til at være i Danmark, kan sagsøgte Luc Ruant sagsøges her i landet, jf. artikel 5, stk. 1, i EF-domskonventionen om kontraktsværneting.

Lovvalg.

Selv om spørgsmålet om lovvalg er berørt i processkrifterne, er det ikke med tilstrækkelig sikkerhed godtgjort, at parterne under forberedelsen aftalte, at CISG skulle finde anvendelse ved bedømmelse af tvisten, jf. herved Romkonventionens artikel 3.

Sagsøger har forklaret, at Hamra Gård er et firma, der er registreret hos told- og skattemyndighederne i Sverige, hvilket støttes af det under sagen fremlagte regnskab. Sagsøger har endvidere forklaret, at man købte ponyen dels med henblik på, at datteren Caroline på ponyen skulle deltage i konkurrencer, dels med henblik på senere at videresælge den med fortjeneste. I regnskabet indgår fortjeneste ved salg af heste m.v. Ponyen kan herefter ikke anses for at være købt til udelukkende privat brug.

Det er herefter CISG, der finder anvendelse, jf. CISG artikel 2a.

Det kan ikke antages, at sagsøger som køber i medfør af CISG havde en almindelig pligt til ved aftalens indgåelse af undersøge ponyen. Der er herefter heller ikke noget grundlag for som udfyldende regler at anvende belgisk ret vedrørende købers eventuelle undersøgelsespligt.

I sagen foranstaltede sagsøger imidlertid en sædvanlig handelsundersøgelse af ponyen ved dyrlæge Åsa Frykman, der ikke kunne konstatere, at ponyen

var syg. Efter skønsmandens erklæring var denne undersøgelse, herunder af de dengang foreliggende røntgenbilleder, tilstrækkelig, hvis det lægges til grund, at ponyen ved en klinisk undersøgelse var uden anmærkninger, og dette var tilfældet, jf. Åsa Frykmans erklæring og forklaring i retten.

Mangler.

Efter aftalen skulle ponyen anvendes til springridning, og sælger garanterede i aftalen, at ponyen var "fully fit", hvilket retten forstår således, at ponyen var sund og rask. Efter skønserklæringen led ponyen af slidgigt, hvilket i forhold til det aftalte og garanterede var en væsentlig mangel, jf. herved CISG artikel 35, 1.

Efter aftalen gik risikoen for ponyen over ved levering, hvilket vil sige den 20. juli 2004. Efter skønserklæringen og skønsmandens forklaring i retten er det bevist, at manglen var til stede ved leveringen, og at sagsøgte Luc Ruant efter karakteren af ponyens skade må have været bekendt hermed.

Sagsøger har herefter hævet købet med rette.

Efter det anførte er de sagsøgte endvidere ansvarlige for det tab, som sagsøger herved led.

Spørgsmålet om forsikring.

Bestemmelsen om forsikring, jf. aftalens pkt. 3, ses ikke efter ordlyden at indebære en pligt for køber til at forsikre ponyen hos Catherine de Buyl Insurance, men alene at være en aftale om fordeling af den anslåede udgift til en forsikring, således at sagsøgte som sælger betalte 5.000 Euro heraf. Allerede af denne grund er spørgsmålet om den eventuelle forsikringsdækning hos Catherine de Buyl Insurance/Lloyds uden betydning for, om sagsøger har udvist egen skyld ved alene at tegne en livsforsikring i det svenske forsikringsselskab Agria. Det bemærkes dog, at det ikke kan anses for godtgjort, at forsikringsselskabet (Catherine de Buyl Insurance/Lloyds) ville dække tabet i forbindelse med en skade, som var til stede på tegningstidspunktet.

Reklamation.

Efter det af sagsøger fremlagte materiale, som sagsøgte Luc Ruant ikke under sin forklaring har bestridt, er det godtgjort, at sagsøger løbende orienterede ham om forløbet af ponyens sygdom. Efter at diagnosen slidgigt blev stillet den 21. oktober 2004, ophævede sagsøger aftalen ved brev af 4. november 2004, hvilket var inden for rimelig tid, jf. CISG artikel 39.

Tab.

Efter det anførte skal de sagsøgte erstatte sagsøger det tab i form af positiv

opfyldelsesinteresse, der er lidt. Dette tab kan opgøres til købsprisen på 102.000 Euro samt de påregnelige følgeomkostninger, jf. CISG artikel 74, jf. det følgende.

Retten finder, at de afholdte udgifter til advokater forinden sagsanlægget bør dækkes.

Påstanden om betaling af følgeomkostningerne tages endvidere til følge, dog således at der sker en reduktion på 15.329 svenske kroner for så vidt angår de regninger, der blev sendt og formentlig betalt af forsikringsselskabet Agria, idet sagsøger ikke har godtgjort, at forsikringsselskabet vil kræve tilbagebetaling af disse beløb, og en reduktion for så vidt angår opstaldningsudgifter og transportomkostninger, der skønsmæssigt opgøres til halvdelen, dvs. 22.720 svenske kroner. Følgeomkostningerne udgør herefter et beløb på 85.546 svenske kroner.

Renter.

Parterne er enige om forrentningen, jf. CISG artikel 78 og artikel 84.

Sagsomkostninger.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt retsafgift 20.940 kr., et passende beløb til dækning af udgift til advokatbistand 185.000 kr. og til dækning af øvrige omkostninger 90.000 kr.

Retten har ved fastsættelsen af retsafgift taget hensyn til sagens udfald. Retten har ved fastsættelsen af øvrige omkostninger taget udgangspunkt i den af advokaten udarbejdede opgørelse over afholdte udgifter, hvilken retten ikke har fundet grundlag for at foretage reduktion i, med tillæg af et skønsmæssigt fastsat beløb til vidnegodtgørelse og transportudgifter for vidnerne. Det bemærkes, at udgiften til syn og skøn indgår i omkostningsbeløbet.

Sagen har ud over en omfattende skriftveksling om en række problemstillinger blandt andet omfattet 2 forberedende møder, herunder et, hvor spørgsmålet, om sagen skulle opdeles, blev procederet, syn og skøn, der fandt sted i Sverige, og hovedforhandling over tre fulde retsdage. Sagsøgers advokat har opgjort sit timeforbrug inden hovedforhandlingen til 115 timer, hvilket ikke er bestridt af modparten. Udgiften til advokatbistand er i forhold til de takstmæssige omkostninger forhøjet under hensyntagen hertil.

Thi kendes for ret:

De sagsøgte, LRF N.V. og Luc Ruant, skal inden 14 dage til sagsøger, Annika og Peter Gustafsson, Hamra Gård, betale:

103.000 Euro med tillæg af belgisk procesrente af 25.000 Euro fra den 15. juli 2004, af 77.000 Euro fra den 20. juli 2004 og af 1.000 Euro fra den 1. december 2004 til betaling sker,

85.546 svenske kroner med tillæg af belgisk procesrente af 30.798 svenske kroner fra den 1. september 2004, af 3.000 svenske kroner fra den 1. november 2004, af 6.400 svenske kroner fra den 1. december 2004, af 2.000 svenske kroner fra den 1. februar 2005, af 1.877 svenske kroner fra den 1. januar 2006, af 1.106 svenske kroner fra den 1. marts 2006, af 4.313 svenske kroner fra den 1. juli 2006, af 22.720 svenske kroner fra den 1. oktober 2006, af 5.625 svenske kroner fra den 1. december 2006 og af 7.707 svenske kroner fra den 1. januar 2007 til betaling sker, samt

18.130 danske kroner med tillæg af belgisk procesrente af 6.720 danske kroner fra den 18. februar 2005 og af 11.410 danske kroner fra den 15. december 2005, til betaling sker.

De sagsøgte skal endvidere betale sagens omkostninger til sagsøger med 295.940 kr.

Helle Hastrup
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 19. oktober 2007.

Inga Britta Bøg, kontorfuldmægtig